

Juf Rozendal, doar kin je allain mor van snaren

Van een onzer verslaggevers

■ WINSCHOTEN – Een levende legende was ze, maar nu is ze niet meer. Hiltje Rozendal, bijna 43 jaar (kleuter)juf in de molenstad, overleed dinsdagavond in haar woning aan de Abel Tasmanstraat. Zij werd 76 jaar. Maandagmiddag zal zij op de begraafplaats aan de Hofstraat ter aarde worden besteld.

Juf Rozendal was een dochter van de smid die eertijds op de hoek van het Oostereind zat. Daar woonde ze ook het grootste deel van haar leven, met haar vader en een tante. Haar moeder heeft ze nooit gekend. Nadat pa en diens zuster waren overleden ging ze meer in het centrum wonen. Alleen: zij bleef vrijgezel.

Sedert haar jeugd toog ze op de fiets naar „haar” scholen. Het in 1957 gebouwde Hummeloord aan de Venne was de laatste, maar er waren meer. Hoeveel kleuters ze onder haar hoede heeft gehad is niet bij benadering te schatten. Het zijn er gigantisch veel geweest. De oudste zijn nu een jaar of zestig. Dat zijn die van toen aan de Oudewerfslaan, waar ze in 1932 voor 21 gulden per maand begon. De kinderen van de oude school aan de Langestraat en die van het Hoogklei zullen haar zeker ook in hun herinnering hebben opgeborgen. Juf Rozendal was niet iemand om te vergeten. Op de receptie ter gelegenheid van haar 40-jarig jubileum, in gebouw „Irene”, was het dan ook zwart van de mensen. De grote zaal was veel te klein, in feite. Enkele jaren later, nam ze, op dezelfde plek en ten overstaan van weer een enorme toeloop, afscheid. Moest ze afscheid nemen, want de benen wilden niet zo goed meer. In de loop der tijd kwamen daar nog hartproblemen bij.

Bij haar afscheid werd ze

koninklijk onderscheiden: de eremedaille in goud, verbonden aan de orde van Oranje-Nassau. Een aantal 1932-kleuters sprak en zong haar toe. Ieder begon met een letter van „JUF H. ROZENDAL”. Zo ging de letter H:

H. is de hartelijkheid, want daarom staat U bekend.

Zou er in Winschoten één zijn die U niet kent?

Voor iedereen heeft U een „goedendag”.

En vult dit aan met Uw stralende lach.

Dat was ze, een hartelijk mens. Verder vragen over hoe juf Rozendal was is bijna vragen naar de bekende weg. Louter superlatieven. Zoals een vriendin zegt: een geweldige juffrouw, „doar kin je nait genog van snaren”. Als ze een verhaal vertelde, dan „hingen de kinderen aan haar lippen”. Een religieus getint verhaal zal het in veel gevallen zijn geweest, gezien de gereformeerde grondslag van de school. „De grootste boefkes kreeg ze waar ze ze wilde hebben. Een gave.” Een andere kennis: „En zo zorgzaam. Als de school uit was stond zij bij de weg om uit te kijken.” Liefde voor het vak had ze. En voor de kleintjes. Eens zei ze tegen een verslaggever van deze krant: „Zet u er maar in dat ik altijd veel van de kinderen heb gehouden.” Wil iemand daaraan twifelen?

Toen twee vriendinnen woensdag bij haar woning kwamen vonden ze die geblindeerd. Ze waarschuwden de politie, die zich toegang verschafte. Juf Rozendal werd in de woonkamer gevonden. Ze moet de avond tevoren zijn overleden, gezien het feit dat de tv nog aan was. Die dinsdagavond was er in De Klinker een voorstelling van het Winschoter Filmjournaal. Eén van de onderwerpen: het afscheid van de juf...